

Capítol 1: El silenci del quotidià

La taula del menjador continuava parada. Dos plats, dos gots, i els coberts encara bruts d'un sopar que havien fet més per costum que per gana. Al fruiter hi quedaven dues pomes arrugades. Ningú no les menjava mai.

Plovia amb aquella constància pesada que sembla que no hagi d'acabar mai. La pluja repicava als vidres com si algú volgués entrar, però sense força per insistir del tot.

L'Anna mirava el reflex del menjador al vidre entelat. Per un instant va tenir la sensació estranya que la casa del reflex no era exactament la mateixa. Era més fosca, més fonda. O potser era ella, que la veia així.

L'Àlex estava assegut al davant, amb el mòbil a la mà. Feia lliscar el dit per la pantalla sense interès, com qui mata el temps perquè no sap què fer-ne. La llum blava li tenyia la cara d'un to fred, gairebé malaltís.

Feia més de cinc anys que vivien junts. Abans reien molt. Des que van saber que no podrien tenir fills, gairebé mai. La casa s'havia anat omplint de silenci i d'objectes, com si la vida hi hagués anat passant de puntetes i després s'hagués esvaït.

—T'has preguntat mai què et fa feliç? —va dir l'Anna, sense girar-se.

L'Àlex va aixecar el cap. Va deixar el mòbil sobre la taula.

—No ho sé —va dir al cap d'uns segons—. Suposo que abans sí.

L'Anna va fer un somriure feble. Al vidre, el reflex li va tornar el gest una mica tard, com si tingués un lleu retard.

No va dir res més. A fora, la pluja continuava.

Capítol 2: El retrat

Aquella tarda, l'Anna va descarregar una aplicació al mòbil "Caçadors d'Art". L'havia sentit mencionar per la ràdio, en una d'aquelles matinades en què no podia dormir i tot semblava llunyà i irreal. L'aplicació servia per identificar quadres i explicar-ne la història.

Li va semblar una tonteria, però també una excusa per ocupar el cap amb una altra cosa. La casa li pesava massa.

Va començar fent proves amb objectes sense importància: una làmina del menjador, una fotografia antiga, una reproducció de la Mona Lisa. La veu digital responia amb un entusiasme impostat que fins i tot li va arrencar un somriure.

Després, gairebé per inèrcia, va apuntar el telèfon cap al retrat del passadís.

El quadre sempre havia estat allà. Formava part de la casa com una porta o un interruptor. No li havia fet mai gaire cas. Però aquell dia li va semblar que la dona del retrat la mirava d'una altra manera. Com si per fi algú s'hagués dignat a mirar-la també a ella.

La pantalla va trigar massa a carregar. L'Anna va esperar amb el mòbil alçat, sentint aquella impaciència absurda que provoquen les coses petites quan un no està bé.

Finalment, la veu va parlar:

—Retrat de la Mariona S., pintat per Eduard Schmidt a Girona, 1862. Oli sobre tela.

La veu va anar descrivint el quadre: la roba negra, les mans creuades, el collaret de perles, la llum caient sobre la cara. Però l'Anna ja gairebé no escoltava. S'havia quedat atrapada en els ulls de la dona. No tenien res de particular i, alhora, ho tenien tot. No eren tristos, exactament. Tampoc enfadats. Era una mirada cansada, tancada en si mateixa, com la d'algú que ha aguantat massa coses massa temps.

La veu digital va continuar:

—Segons fonts històriques, la dona retratada va assassinar el seu marit i posteriorment es va suïcidar després de la mort accidental de dos dels seus fills.

L'Anna va abaixar una mica el mòbil.

El passadís, de sobte, li va semblar més fosc.

—Què mires? —va preguntar l'Àlex, que havia aparegut darrere seu.

—Una avantpassada meva, sembla.

Ell es va acostar al quadre i el va observar un moment.

—No m'agrada —va dir—. Sembla viva.

L'Anna va deixar anar un aire breu pel nas, gairebé un riure.

—Potser és això el que fa por.

Aquella nit, abans d'anar a dormir, va tornar sola al passadís. La casa era en silenci. Es va quedar una estona davant del quadre, sense saber ben bé què esperava.

—Què et va passar? —va murmurar.

Evidentment, el quadre no va contestar. Però l'Anna va tenir la sensació, molt breu, que la dona del retrat ja no estava tan sola.

Capítol 3: L'obsessió

Aquella nit va somiar amb el passadís de casa, però era molt més llarg del que recordava. Les parets estaven plenes de quadres de la mateixa dona. En uns plorava. En altres somreia. En un, la cara semblava deformada per la ràbia. En un altre, directament, no tenia ulls.

L'Anna avançava a poc a poc. El terra li semblava tou, com si caminés sobre fang o sobre una cosa que cedís sota els peus. Al final del passadís hi havia la Mariona. Immòbil. Esperant-la. Quan es va despertar, va trigar uns segons a saber on era.

L'endemà, a la feina, li costava seguir les converses. Mirava la pantalla i veia els números, però no els acabava d'entendre. Tot li semblava llunyà, com si la seva vida real estigués passant en una altra banda.

Aquella tarda va tornar a escanejar el quadre. La resposta va ser diferent:

—Aquesta obra no figura al nostre arxiu digital.

Va tornar-ho a provar. El mateix missatge. L'Anna va arrufar el front. Va sentir una inquietud seca, d'aquelles que no saps d'on venen però et deixen el cos tens. Com si algú hagués esborrat el quadre del món.

Aquell vespre es va quedar asseguda al passadís, mirant-lo en silenci durant molta estona.

—No et van entendre, oi? —va dir finalment.

El rellotge del menjador va marcar les deu. Llavors ho va sentir. No era una veu clara. No era un so. Era una mena de pensament que no semblava seu.

—Anna.

Es va girar de cop. No hi havia ningú.

Va tornar a mirar el quadre. Per primera vegada, li va semblar que l'expressió de la dona havia canviat una mica. Ja no semblava només cansada. Semblava alleujada.

Capítol 4: La rèplica trencada

L'obsessió va anar creixent com les esquerdes a les parets: primer gairebé no les veus, i després ja no pots mirar cap altra cosa.

L'Anna va començar a buscar informació sobre la família, sobre el quadre, sobre la Mariona. Va intentar parlar amb la família, va remenar papers, va revisar fotografies antigues. Va trobar la mort dels fills, la gelosia, l'assassinat, el suïcidi. Les mateixes paraules de sempre: tragèdia, bogeria, escàndol.

Però ningú no parlava de la Mariona com d'una persona. Només com d'un cas. Un succés. Una història per explicar a mitges. I això la va irritar més del que ella mateixa hauria volgut admetre.

De cop i volta, un dia, va pensar que potser si entenia el què havia passat, tot s'aturaria. Potser aquell neguit que li creixia a dins afluixaria.

Va comprar roba antiga. Espelmes. Alguns objectes de decoració que li recordaven l'època del quadre. Va moure mobles. Va voler que una de les habitacions s'assemblés tant com fos possible a un interior del segle XIX.

L'Àlex la mirava cada vegada amb més preocupació.

—Això no és normal, Anna.

—Normal? —va respondre ella—. I què és normal? Treballar, sopar, mirar el mòbil i esperar que passin els dies?

Ell no va contestar. L'Àlex odiava les discussions. Sempre havia pensat que, si un parla fluix, el món també s'acaba calmant. Però amb l'Anna ara no funcionava.

Una nit, ella es va vestir amb la roba antiga i es va recollir els cabells. Al mig de l'habitació, amb una navalla a la mà, semblava una actriu massa cansada per seguir interpretant el paper.

—Creus que ella el va matar? —va preguntar.

—Deixa això, sisplau —va dir l'Àlex, tensant-se—. Em fas por.

L'Anna el va mirar amb una mena de distància estranya.

—A mi també em fa por —va dir—. Però no sé de què.

Capítol 5: L'hospital psiquiàtric

L'hospital era un edifici vell, amb passadissos massa llargs i llums massa blanques. L'Anna gairebé no parlava. Es passava hores mirant les parets o les mans, com si encara no acabés d'acceptar que eren seves.

El que més preocupava el personal no era el silenci, ni els períodes d'excitació, ni els crits de la nit. Era la seva relació amb els miralls. No en volia cap a prop. Menjava mirant el plat, es rentava la cara amb els ulls tancats, es pentinava sense mirar-se.

Un dia, el psiquiatre li va preguntar per què.

—Perquè a vegades el reflex arriba un pèl tard —va dir ella.

Ell es va quedar quiet, sense saber com continuar.

Quan l'Àlex la visitava, ella semblava més tranquil·la, però també més llunyana. Com si estigués en un lloc al qual ell no podia entrar.

—Quan tornis a casa, tot anirà bé —li deia. Però mentre ho deia, va entendre que la podia perdre igualment, encara que la tornessin a casa.

Ella assentia, però no semblava escoltar-lo.

L'últim dia abans de sortir, es va aturar davant del mirall de la sala comuna. Es va quedar mirant el seu reflex durant una bona estona.

—Ja no em costa tant —va dir finalment—. Ara ja ens movem exactament al mateix temps.

—Qui? —va preguntar l'Àlex.

Ella va somriure, però no va respondre.

—Jo.

I no va dir res més.

Epíleg: L'última mirada

Un dia, quan l'Àlex va arribar a casa de la feina, la porta era mig oberta. A dins feia olor de cera i d'alguna cosa antiga, una olor tancada, d'habitació que no s'ha ventilat en hores. Al dormitori, les espelmes estaven enceses. El quadre penjava damunt del llit.

L'Anna era dreta al mig de l'habitació. Immòbil. Com si esperés algú.

—Anna —va dir ell.

Ella va girar el cap molt a poc a poc.

—Has arribat tard.

La veu no sonava exactament com la seva. Hi havia alguna cosa més. Una mena de desajust.

L'Àlex va mirar el quadre. Després, a ella. No sabia ben bé qui el mirava de debò.

—Deixa això —va dir, avançant cap a ella.

Quan li va agafar el braç, tots dos es van quedar quiets. Com si aquell gest ja l'haguessin fet abans. La llum va tremolar. Una espelma es va apagar. Després una altra.

I, en algun lloc que no es podia veure, alguna cosa es va trencar. No amb soroll. Amb una mena de buit.

Informe policial núm. 437-B

Data: 14 de novembre de 2024

Hora d'intervenció: 06.42 h

Adreça: Carrer de l'Ametller, 17, 3r 2a, Girona

Unitat actuant: Unitat de Seguretat Ciutadana 3 de l'Àrea Bàsica Policial de Girona.

Resum dels fets:

A les 06.15 h es rep una trucada d'un veí alertant de sorolls estranys, crits intermitents i una olor desagradable procedent del pis 3r 2a. La unitat es desplaça al lloc i, en no obtenir resposta, entra a l'habitatge amb autorització judicial.

A l'interior es localitza un home adult, Àlex R. C., 41 anys, sense signes vitals, estès al terra del dormitori, amb una ferida profunda al costat esquerre del tòrax, compatible amb arma blanca.

A pocs metres, es localitza una dona, Anna M. L., 38 anys, en posició fetal, amb restes de sang al rostre, a les mans i a la roba, sostenint una navalla antiga. La dona repeteix en veu baixa:

—Jo soc la teva única dona. Jo soc la Mariona. Aquesta vegada... encara continuo viva.

S'assegura l'escenari, es recullen proves, l'arma és enviada a Criminalística i el cadàver a l'Institut Anatòmic Forense. La dona és ingressada sota custòdia policial a l'àrea de psiquiatria de l'Hospital Psiquiàtric de Salt.

Observacions destacades:

El dormitori estava ambientat amb elements del segle XIX, incloent-hi mobiliari, espelmes, robes antigues i un quadre de gran format damunt del llit que representava una dona semblant a la sospitosa, amb ulls negres i la boca tacada de vermell, vestida amb roba d'època. No consta cap registre oficial de l'obra a les bases de dades consultades.

No s'observen signes d'entrada forçada ni alteracions en altres estances.

Estat del cas: obert, sota custòdia judicial, pendent d'avaluació psiquiàtrica de la sospitosa.